

Toni Cucarella

Disentir, conservar

Podemos declararnos disidentes do cristianismo milenario, en particular do catolicismo retrógrado e cómplice do fascismo, inimigo secular da ciencia e mais da libre convivencia; podemos declararnos ateos ou agnósticos. Eu declárome disidente das relións, das relións todas: considero a idea de Deus unha invención humana que prexudicou a humanidade, e anxeo vivir aínda nun mundo humano, aquí e cedo. Desde tempos inmemoriais –aló en tempos pasados– fixeronnos aprender a Historia Sagrada: Adán e Eva, Xudit e Holofernes, David e Goliat, Noé, Moisés, Xob e Xonás, con todas as pedagóxicas sentencias e divinas advertencias. Coñecemos os feitos de Xesús e dos seus Apóstolos: Pedro o pescador de almas, Xudas o traidor, Tomás o incrédulo, e Barrabás, Herodes e Salomé. Un incesante sementeiro de propostas literarias. Así mesmo recibimos un santoral diverso, mitoloxía menor, popular: San Antonio co porquiño, San Roque e o can, as tetas de santa Águeda e San Vicente Ferrer, predicador e milagreiro...

A identidade cultural na que nos fundamentamos provén en grande medida da relixión – as relixións– que nos foron impostas. Non podemos obviar e mutilar a nosa herdanza. Así e todo, sería preciso que aquilo que nos foi legado –a tradición– pasase a formar parte estritamente do ámbito cultural. Os libros da relixión imbuíron a nosa literatura –a culta e a popular–, e o seu cosmos alimentou boa parte do noso imaxinario colectivo, o noso universo máxico.

Disentimos da relixión. Malia isto, conservemos a súa cultura.

Traducido do catalán por Lluïsa Soaz

Dissentir, conservar

Podem declarar-nos dissidents del cristianisme mil·lenari, en particular del catolicisme retrògrad i còmplice del feixisme, enemic secular de la ciència i de la lliure convivència; podem declarar-nos ateus o agnòstics. Jo em declare dissident de les religions, de totes les religions: considere la idea de Déu una invenció humana que ha perjudicat la humanitat, i anhele viure encara en un món humà, aquí i aviat. Des de temps immemorials –temps era temps...– ens han fet aprendre la *Història Sagrada*: Adam i Eva, Judit i Holofernes, David i Goliat, i Noè, Moisés, Job i Jonàs, amb totes les pedagògiques sentències i divines advertències. Hem conegut els fets de Jesús i els seus apòstols: Pere el pescador d'ànimes, Judes el traïdor, Tomàs l'incrèdul, i Barrabàs, Herodes i Salomé. Un inesgotable viver de propostes literàries. També hem rebut un santoral divers, mitologia menor, popular: sant Antoni del porquet, Sant Roc i el gos, les mamelles de santa Àgueda i sant Vicent Ferrer, predicador i miracler... La identitat cultural sobre la qual ens fonamentem prové en gran mesura de la religió – les religions– que ens han imposat. No podem obviar-ho i mutilar-nos-la. Caldria, però, que allò que se'ns ha tramès –la tradició– passara a formar part estrictament de l'àmbit cultural. Els llibres de la religió han impregnat la nostra literatura –la culta i la popular–, i el seu cosmos ha alimentat bona part del nostre imaginari col·lectiu, el nostre univers màgic.

Dissentim de la religió. No obstant això, conservem-ne la cultura.